



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. F.**, bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č.j. JMK 2355/2016, sp. zn. S-JMK 87199/2015/ODOS/Bo,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 15. 1. 2016, č.j. JMK 2355/2016, sp. zn. S-JMK 87199/2015/ODOS/Bo, **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3000,- Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 31. 3. 2016 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného 15. 1. 2016, č. j. JMK 2355/2016, sp. zn. S-JMK 87199/2015/ODOS/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 22. 4. 2015, č. j. MR-S 2119/15-ODO VAP/10 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se měl dopustit tím, že dne 28. 1. 2015 v 10:03 hod. na dálnici D1 na 76 km ve směru Brno-Praha v k. ú. obce Ř., kde je rychlost jízdy omezena na 130 km/hod., řídil vozidlo zn., čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem mimo obec o méně jak 30 km/hod. Za to byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit NNŘ ve výši 1000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný nejprve v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné. Podle jeho názoru prvostupňový správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem a zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalovaný vzal za prokázané, že žalobce spáchal jednání popsané ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že byl řidičem vozidla, byla zcela bezpečně zjištěna a doložena kontrolou občanského a řidičského průkazu. K překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem žalovaný uvedl, že měření bylo provedeno měřicím zařízením PolCam PC 2006 a bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Rovněž zavinění žalobce považoval žalovaný za prokázané. Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku dostačovalo zavinění z nevědomé nedbalosti. Sankce byla prvostupňovým orgánem uložena zcela v souladu s platnou právní úpravou.

K námitkám žalovaný uvedl, že prvostupňovému orgánu nebránilo nic projednat přestupek v nepřítomnosti obviněného a vydat rozhodnutí ve věci, neboť žalobce se omluvil opožděně. Výslech policistů nebylo třeba provádět, neboť skutkový stav byl zjištěn řádně a dostatečně. Ani v otázce prokázání materiálního znaku přestupku neshledal žalovaný pochybení prvostupňového orgánu. Jelikož se žalovaný s úvahami prvostupňového orgánu zcela ztotožnil, rozhodl o potvrzení prvostupňového rozhodnutí a zamítnutí odvolání v celém rozsahu.

III. Žaloba

Žalobce předně poukázal na to, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 2. 2. 2016, a žaloba je tedy podána ve lhůtě dvou měsíců ve smyslu § 72 odst. 1 s.r.s. K okolnostem doručování poukázal žalobce na jediný žalobní bod. V něm žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí a s ním i prvostupňové rozhodnutí nabyla právní moci dne 2. 2. 2016. Jelikož však ke spáchání přestupku mělo dojít dne 28. 1. 2015, bylo o něm pravomocně rozhodnuto až po uplynutí roční promlčecí lhůty podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), a to i s přihlédnutím k čl. II bodu 3 zákona č. 204/2015 Sb.

Napadené rozhodnutí je tedy podle žalobce nezákonné. Žalobce odkázal na ustálený výklad § 20 zákona o přestupcích a související judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39, dále také rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2010, č.j. 9 As 89/2010-91).

K okolnostem doručování žalobce zejm. uvedl, že napadené rozhodnutí bylo doručováno prostřednictvím České pošty, s. p. zásilkou s podacím číslem Tato zásilka

byla poprvé doručována dne 18. 1. 2016 z důvodu nezastižení adresáta byla ve schránce zanechána výzva a poučení, v němž bylo uvedeno, že zásilku si lze na určené pobočce pošty vyzvednout do 2. 2. 2016. V souladu s touto výzvou si dne 2. 2. 2016 žalobce zásilku vyzvedl, k čemuž jako důkaz žalobce přiložil výpis ze sledování zásilek ze internetových stránek České pošty, s.p.). Žalobce navrhl, aby si soud eventuálně vyžádal od České pošty od pobočky Brno 28, Vlkova 2481/4, Líšeň. Zásilka byla žalobci vydána oproti předložení předmětné výzvy, která je opatřena podpisem žalobce a kterou Česká pošta uchovává jako doklad o vydání zásilky. Tato výzva byla nezákonná, neboť datum 2. 2. 2016 odpovídá lhůtě 15 dnů používané poštou pro běžné doporučené dopisy, nikoliv lhůtě 10 dnů podle správního řádu, která by končila dnem 28. 1. 2016. Takovéto pochybení, které žalobce nezavinil a ani žádným způsobem nemohl vyvolat, mu nelze přičítat k tíži. Z toho plyne, že nesoulad výzvy k vyzvednutí zásilky s ustanovením § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu vylučuje aplikaci tzv. fikce doručení podle ustanovení § 24 odst. 1 téhož zákona. Žalobce v tomto ohledu též odkázal i na rozsudek Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2010, č. j. 42 Ca 8/2009 – 57 a podpůrně též rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č.j. 6 As 35/2009-96. Podle této judikatury je třeba preferovat legitimní očekávání účastníka řízení vyvolané nesprávnou výzvou před mechanickou aplikací ustanovení starého správního řádu o fikci doručení.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a to včetně prvostupňového rozhodnutí, a aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k věci pouze uvedl, že z doručky odesílané zásilky s napadeným rozhodnutím je patrné, že adresát (žalobce) nebyl v místě doručování zastižen, a proto byla uložena zásilka na provozovně České pošty, s.p. a současně mu bylo zanecháno poučení o právních následcích nevyzvednutí zásilky. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 18. 1. 2016 a v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu se považuje za doručenu desátým dnem o de dne, kdy byla k vyzvednutí připravena. Posledním dnem lhůty byl tedy den 28. 1. 2016. Napadené rozhodnutí tedy bylo žalobci doručeno dne 28. 1. 2016, kdy také nabylo právní moci. Osobní převzetí žalobcem dne 2. 2. 2016 nemá na počítání lhůt žádný vliv. K uplynutí roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku tak nedošlo před doručením napadeného rozhodnutí. Zároveň žalovaný zaslal krajskému soudu na vědomí přípis Ministerstva dopravy, odboru agend řídiců ze dne 19. 10. 2016. Navrhl tedy, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání

Krajský soud v první řadě uvádí, že žaloba je přípustná za podmínek § 65 s.r.s. a násl. a je podána osobou oprávněnou.

Krajský soud dále shledal, že pro posouzení včasnosti i důvodnosti předmětné žaloby proti napadenému rozhodnutí je třeba provést dokazování, a proto nařídil ve věci jednání, které se uskutečnilo dne 23. 1. 2017.

Jednání proběhlo v neomluvené neúčasti žalobce a za přítomnosti zástupkyně žalovaného. Krajský soud v první řadě stručně shrnul meritum věci, obsah žaloby, vyslechl přednes vyjádření žalovaného a rekapituloval podstatný obsah soudního a správního spisu.

Ze **správního spisu** především vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo doručováno prostřednictvím České pošty, s.p. podle připojeného podacího lístku – podáno dne 15. 1. 2016 zásilka podací číslo –, podací pošta 611 00. Podle připojené doručky byl dne

18. 1. 2016 byl žalobce vyzván a poučen, písemnost byla připravena k převzetí. Napadené rozhodnutí bylo osobně převzato žalobcem dne 2. 2. 2016. Podle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 2016 nebyl shledán důvod k zahájení přezkumného řízení v předmětné věci a napadené rozhodnutí nabylo právní moci doručením fikcí dne 28. 1. 2016.

Krajský soud dále k důkazu konstatoval obsah příloh žaloby č. 1 (detailní informace k zásilkám – tisková sestava ze stránek České pošty k zásilce č., kde je uveden údaj „zásilka uložena do 2. 2. 2016“) a č. 2 (scan obálky předmětné zásilky, kde je uveden údaj uložít do 28. 1. 2016). Krajský soud dále vyhověl návrhu žalobce a vyžádal před jednáním od České pošty, s.p. kopii výzvy k vyzvednutí zásilky č. Provedl důkaz touto listinou, z níž vyplývá, že předmětná zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 18. 1. 2016 a s poučením, že zásilku je možno si vyzvednout nejpozději do 2. 2. 2016, přičemž následující den bude zásilka vrácena zpět odesílateli. Jako datum převzetí zásilky je uvedeno datum 2. 2. 2016 s podpisem žalobcem.

Jelikož další důkazy účastníci řízení nenavrhli, krajský soud ukončil dokazování a po slyšení konečného návrhu ve věci přistoupil k rozhodnutí o věci samé.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud úvodem svého právního hodnocení uvádí, že v předmětné věci je otázka včasnosti žaloby neodmyslitelně spojena s otázkou její důvodnosti. Žaloba byla totiž podána až dne 31. 3. 2016 (e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu) a doplněna dne 4. 4. 2016 (doplnění podáno k poštovní přepravě dne 1. 4. 2016). Pokud by byl názor žalovaného o datu doručení napadeného rozhodnutí správný a napadené rozhodnutí by bylo doručeno ke dni 28. 1. 2016, pak by byla takto podaná žaloba opožděná. Jelikož však k přestupkovému jednání došlo dne 28. 1. 2015, bylo zmíněné datum žalovaným tvrzeného doručení napadeného rozhodnutí zároveň posledním dnem prekluzivní lhůty ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích v rozhodném znění. Jinými slovy řečeno, pokud krajský soud shledal žalobu jako včasnou, pak byl naplněn i jediný žalobní bod, o nějž je žaloba opřena, tedy vady doručení napadeného rozhodnutí, které způsobují jeho pozdější nabytí právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty.

Krajský soud při posouzení věci vycházel ze skutkového stavu věci, jak vyplývá ze správního spisu, a dále doplnil dokazování ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 s.r.s., které směřovalo zejm. k objasnění otázky, zda existovaly v předmětné věci podmínky pro uplatnění tzv. fikce doručení napadeného rozhodnutí.

V souladu s pravidly pro doručování obsaženými v ustanovení § 23 odst. 1 až 5 a správního řádu platí, že „*Nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží* (§ 23 odst. 1 správního řádu). Písemnost se uloží u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Podle ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu platí, že „*Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, od kdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.*“ Podle ustanovení § 23 odst. 5 správního řádu platí, že „*Zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24*

odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.“

Z relevantní judikatury vztahující se k těmto ustanovením a jejich aplikaci v praxi krajský soud poukazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. 6 As 35/2009 – 96, který se sice vztahoval k poněkud odlišné situaci při doručování (záměně pravidel pro doručování obsažených ve starém a novém správním řádu), nicméně v obecné rovině vytváří právní názor v něm obsažený potřebnou optiku pro posuzování podmínek pro uplatnění fikce doručení. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že se „*krajský soud měl zabývat veškerými poučeními, která stěžovatel od správního orgánu prvního stupně ohledně lhůty pro podání odvolání obdržel a tyto správně právně zhodnotit v celém jejich komplexu. V případě, že sám správní orgán použije obálku, na níž je uvedeno, že se písemnost považuje za doručenu posledním dnem desetidenní lhůty, a účastník řízení se tímto poučením řídí, není možno přičíst mu jeho postup k tíži. Splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“* Za podmínku pro uplatnění fikce doručení považuje výzvu s poučením k převzetí písemnosti také aktuálnější rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č.j. 3 As 241/2014 – 41, přístupný na www.nssoud.cz. Přímou k problému řešenému v předmětné věci se pak vztahuje i žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 14. 10. 2010, č.j. 42 Ca 8/2009 – 57, v němž dospěl soud k závěru, že pokud správní orgán chce uplatnit doručení v souladu s ustanovením § 24 správního řádu tzv. fikci doručení, je nutno trvat na tom, aby byla splněna všechna pravidla týkající se doručování. Pokud došlo ze strany pracovníků pošty k nesprávnému poučení o délce doby uložení zásilky, a nebyly dodrženy beze zbytku veškeré předpisy vztahující se k doručování, pak nejsou splněny podmínky pro uplatnění fikce doručení.

Krajský soud tedy v předmětné věci vycházel z uvedených právních názorů a dovodil následující závěry. Mezi stranami není sporné, že výzva k převzetí zásilky č. obsahující písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí obsahovala vadné poučení o konci lhůty k převzetí, jsou sporné pouze právní důsledky z toho plynoucí. Krajský soud je toho názoru, že předmětné pochybení pracovníků České pošty, s.p. coby držitele poštovní licence je třeba přičítat postupu doručujícího správního orgánu, tedy žalovaného. To platí i přesto, že žalovaný nemohl tomuto pochybení nijak zabránit a ani se na něm svou činností nijak nepodílel. Ze zjištěného skutkového stavu jednoznačně vyplývá, že obálka s písemností byla označena razítkem uložit na 10 dnů, nicméně byla skutečně uložena na poště ode dne 18. 1. 2016 až do 2. 2. 2016 (tzn. 15 dnů), kdy si ji žalobce převzal, a nebyla tedy vhozena po uplynutí úložní doby do schránky, ani o to nebyl učiněn žádný pokus. Ze všech okolností je patrné, že Česká pošta, s.p. se zásilkou v otázce jejího uložení naložila jako s obyčejným doporučením psaním, a nikoliv jako s úřední písemností, jejíž doručování je upraveno citovanými ustanoveními správního řádu. Z toho plyne, že podmínky pro nástup zákonné fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu nebyly splněny, což znamená, že napadené rozhodnutí nenabývalo právní moci ke dni 28. 1. 2016 (uplynutím zákonem

předvídané 10-denní úložní doby), ale až skutečným převzetím žalobcem, k němuž prokazatelně došlo až ke dni 2. 2. 2016.

Z uvedených závěrů dále vyplývá z hlediska včasnosti podané žaloby, že dvouměsíční zákonná lhůta pro podání žaloby tedy skončila v souladu s pravidly pro počítání lhůt uplynutím dvou měsíců ode dne 2. 2. 2016, tedy ke dni 2. 4. 2016, což ovšem byla sobota, takže lhůta pro podání žaloby skončila až ke dni 4. 4. 2016 (pondělí). Žaloba tedy byla podána ke zdejšímu soudu včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

K meritu věci pak krajský soud uvádí, že v souladu s ustanovením § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do dne 30. 9. 2015 (novela zákonem č. 204/2015 Sb.) platilo, že *„Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“* Krajský soud uvádí, že jelikož přestupkové jednání proběhlo v době účinnosti tohoto ustanovení, pak na něho není možno vztáhnout nové znění tohoto ustanovení účinné ode dne 1. 10. 2015 (čl. II bod 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb.). Z toho pak vyplývá, že pokud k přestupkovému jednání došlo dne 28. 1. 2015, prekluzivní lhůta počala plynout následujícího dne a skončila dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek, tedy dne 28. 1. 2016. Podle ustáleného výkladu citovaného ustanovení dále platí, že správní orgány musejí přestupek v rámci zákonné prekluzivní lhůty nejen projednat, ale také docílit nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 61/2010-89, přístupný na www.nssoud.cz).

Z těchto důvodů nelze než uzavřít, že v předmětné věci v důsledku vadného doručování napadeného rozhodnutí držitelem poštovní licence došlo k uplynutí prekluzivní lhůty ke dni 28. 1. 2016 ještě před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí, k němuž došlo až ke dni 2. 2. 2016. Odpovědnost za přestupkové jednání proto v souladu s citovanými a vyloženým ustanovením § 20 odst. 1 zákona o přestupcích zanikla, jelikož přestupkové řízení v dané věci nebylo pravomocně skončeno nejpozději do dne 28. 1. 2016.

Krajský soud dále považuje za vhodné zmínit i eventuální dopad nové právní úpravy obsažené v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 112 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 112 odst. 1 tohoto zákona platí, že *„Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“* Podle § 112 odst. 5 téhož zákona platí, že *„Bylo-li řízení o přestupku a řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení nebo novém řízení podle tohoto zákona.“* Krajský soud z těchto ustanovení pro předmětnou věc dovozuje, že z hlediska hmotněprávního ani tato právní úprava na efektu prekluze odpovědnosti za přestupek nic nemění, neboť nová právní úprava vychází z obecné zásady *lex retro non agit*, přičemž připouští pouze retroaktivitu ve prospěch obviněného. Nová právní úprava ovšem není pro žalobce výhodnější než aplikovaná právní úprava v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 (srov. ustanovení § 30 až 32 citovaného zákona č. 250/2016 Sb.).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 1, 4 s.ř.s.).

Další řízení by mělo probíhat v intencích § 112 odst. 5 zákona č. 250/2016 Sb. již podle nové právní úpravy, neboť „další řízení“ po zrušení správního rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. je považováno z hlediska výkladu § 101 písm. d) správního řádu za řízení „nové“. Žalovaný bude tedy v dalším řízení povinen vycházet ze skutečnosti, že odpovědnost za přestupek v předmětné věci zanikla, a proto bude postupovat v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu ve spojení s § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., tedy zruší prvostupňové rozhodnutí a zastaví řízení, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení pouze za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit tuto částku, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. ledna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.